

VI. La muntanya acaba imposant la seva llei...

El perquè pugem muntanyes és difícil de respondre, potser en Mallory tenia raó: per que i son allà esperant que algú s'hi enfili. Les sensacions, les alegries i els somnis que trobem allà són únics. Les valls nevades, les arestes, els cims, etc provoquen una estranya addicció de la qual és difícil desenganxar-te i un cop t'ha enganxat fa que quan no ets en ella hi somniïs constantment en ser-hi. No obstant, no sempre la muntanya ens mostra la seva cara més amable ni està disposada a deixar-se acariciar, nosaltres, els alpinistes hem de saber dir prou, fer-li cas i fer marxa enrera.

El dia 9, ens aixequem amb la idea de deixar equipat el C1. Per no variar pugem carregats com ases i tornem a pujar per un camí que ja el tenim memoritzat. A més de nosaltres vuit, també venen els tres Asturians: Chus, Luis i Eloy. Sense perdre temps deixem enrera el niu, i amb l'ajuda del puny remuntem la corda fixa que l'Óscar ha equipat el dia anterior. Al mateix moment d'enganxar el puny a la corda un gran allau cau a uns 100 m al costat meu, una premonició?

Quan arribo a dalt, ja hi són en Dani, en Pep, els asturians i en Víctor els trobo molt alterats, amb molta tensió i nervis. I es que quan han arribat a dalt s'han adonat que aquesta canal no dona accés al C1 és impossible baixar a l'altra banda, en Pep ho ha intentat i gairebé se l'emporta una allau. Haurem de baixar i tornar a equipar una canal que tenim més a l'esquerra. Hem perdut un altre dia i difícilment podrem equipar el C1 avui, vol dir renunciar al Baruntse, ja portem molt retard i el temps del qual disposem és just. Entre el nervis i el moviment, m'aturó uns segons i observo l'aresta per la qual hem de pujar al cim del Baruntse i la zona del C2, realment impressionant. El C2 està sota uns seracs, molt perillós per la gran quantitat de neu que hi ha en aquests moments, molta més de la que havíem vist a les fotos per internet del cim.

Baixem tots, flanquegem per la paret del West Col fins situar-nos sota de la canal correcta. Incomprendiblement l'Eloy comença a pujar sense encordar-se, darrera seu Luis i Chus s'encorden i van darrera l'Eloy. Nosaltres els assegurem a sota. El Víctor ha vist una antiga corda fixa, per tal de que no vagi sol m'encordo amb ell i l'acompanyo. Justament quan estic a sota dels asturians escolto un crit d'en Marçal: ALLAU! Miro cap a dalt i em trobo una gran bola neu que em fa saltar tres metres en l'aire i m'arrossega amb tota la seva força. Són moments de tensió, on no tens temps a reflexionar el que et passa. Dono voltes sense poder controlar la situació intento nedar i mantenir-me en la superfície de la neu. Un cop s'atura i veig el cel, em tranquil·litzo, no em fa mal res. Em giro i veig a l'Eloy a mig metre darrera meu, com pot ser?. Resulta que al creuar una placa de neu de forma horitzontal l'ha tallat i la baixat 300 metres amb tota la neu, la qual també ha arrossegat al Luis i al Chus, però a ells la corda els ha frenat. Al Víctor també l'ha agafat. Per sort no ha tapat a ningú. Sense per-

dre la calma intentem evacuar del lloc de l'allau a l'Eloy, el qual ha resultat el més mal ferit de tots i l'únic que no pot caminar, ja que té una fractura oberta de tibia i peroné. Fem les primeres cures al lloc de l'accident i amb molt d'esforç l'arrosseguem fins a la tenda que tenim a peu del West Col, allà haurà de passar la nit, ja que és impossible traslladar-lo al CB. Amb les emissores ens posem amb contacte amb el CB, els quals també s'organitzen pujant sacs de dormir i medicaments i per tal que la doctora passi la nit amb el ferit. A més un dels nostres *portejadors* a marxa del CB direcció a l'únic telèfon via satèl·lit de la vall, el qual està a uns tres dies. Tenim la sort que uns alemanys que es disposen a fer el Baruntse estan a prop del CB i el *portejador* se'ls creua i els explica l'accident, per sort (molta sort) porten un telèfon via satèl·lit amb el qual connecten amb Katmandú, des d'on un helicòpter anirà a buscar al dia següent a l'Eloi.

Ens podem considerar afortunats: dels quatre accidentats únicament un ha resultat greument ferit, però la ràpida evacuació li salvarà la vida, de la resta només dos han resultat lleument ferits i l'altre sense cap ferida. La muntanya ens ha donat un toc d'atenció...i hem de saber interpretar el que ens vol dir. Un cop evacuat el ferit greu i al camp base decidim unitàriament que la muntanya no està per pujar-la, el gran volum de neu la fa molt perillosa i no tenim prou temps per esperar-nos a que millori, per tant decidim marxar. Organitzem la recollida del CB i de totes les restes de l'accident, i empenem la marxa direcció Amphu Labtsa un coll de 5.750 m. que dona accés a la vall del Khumbu, un coll que esperàvem fàcil però que no va resultar ser-ho tant ja que vam haver d'instal·lar 600 m. de corda fixa per tal de poder passar amb tots el portadors. Un cop creuat el coll un descens de somni per la vall més mítica de l'alpinisme, la cara sud Lhotse, l'Everest, l'Ama Dablam, pobles com Tengboche, o Namche Bazaar ens fan somiar amb tota la literatura dels grans conqueridors de l'Himàlaia. Encara que molt més poblada de turistes, aquest any menys, la vall del Khumbu bé si val una visita, ja que no ens defraudarà.

Components de l'expedició:

Kiko Murillo, Pep Puigpinós, Daniel Maldonado, Xavi Cuesta, Paco Bolsa, Víctor Garcia, Francesc Sánchez i Marçal Rocías

Francesc Sánchez Mata